

Dorcinak

Azt ne mondd, hogy megint lenyírtad a hajad, vijjogott Dijanka, és hogy nyomatékot adjon szavainak, odakopogott lányához az ajtóból, még mindig jó lábai voltak, és erre büszke is volt. Lotti ül a konyhában, az asztalnál egy tulipános széken, fejére húzva a kapucni, előtte az anyagismeret tankönyv, hosszú szempillái keretezik fehér homlokát. Dijanka mögé kerül, és piros körmeivel egy mozdulattal lerántja fejről a szürke csuklyát. Ezt csinálja velem, most nézzétek, kopaszra nyírja a fejét, mikor megígérte, hogy többet már nem fogja, elcsúfítod magad, tönkretesz teljesen.

Kismara állt az ajtóban, megigézve nézte a haj nélküli lányt, akinek tündérfarcja volt. Ez volt az első találkozásuk, méregették egymást, mint az árvaházi gyerekek, Kismara melegen és bizalomgerjesztően tudott nézni, Lotti mosolytalanul biccentett, és kipréselt magából egy hűvös szíát. Remélem, Ricsi nincs már képben, bökte ki Dijanka, és gonosz mosollyal belekortyolt a borospoharába. Lotti konokul hallgatott. Csak mert nem való hozzád, és nem is engedlek vele, folytatta Dijanka tovább izelgetve a bort, miközben a pohár üvegén át vérekes, fekete tussal kihúzott szemével a lányát méricskélte. Egy csöpp, két csöpp kövér könnycsepp hullt a lapokra, elmázolta a varrógép ábráit, Lotti a minivajak asztalra épített tornya mögé bújította Harlekin-arcát, Kismara pedig azt gondolta, most kellene egy üveg pohárral felfogni ezeket a gyöngyöket, és elrakni éjszakára a párna alá. Reggelre kihajt majd az igazkönyfa. Mit bögsz, hintáztatta a bort poharában Dijanka, nem böögök, felelte a lánya, csak láttam, amikor beleharapott a kezébe fogadásból, mondtam, hogy menjen orvoshoz, de csak röhög, a csík meg fut fel a karján. Biztos, hogy vérméregzést fog kapni. Na és, megérdemli, mit siratsz te egy ilyen hülyegyereket, vontá meg a vállát Dijanka. Kismara némán odatelepedett az asztalhoz, tenyerét a viaszosvászon terítőre rakta, gondolta, úgy körberajzolná. A másik lány a könyvébe bújott, bakancsos lábával a lócát rugdosta az asztal alatt. Dijanka körbejárt a konyhában, Mara kinn söprögetett az udvaron. Ropogott a tűz a kályhában, krumpli sült az olajsütőben, tej melegegett a mikróban.

A kezedet is szalámiszeletelés közben vágta el, ugye, Lottikám, sziszegte Dijanka, és a mosogató mellől idegesen figyelte lányát, újabb pohár bort töltött magának. Kismara érdeklődve nézte a lány bal kézfejét, apró cikkcakk volt rajta, mint kézimunkaórán a kezdő keresztöltés a gyakorlólánczón, pont úgy nézett ki. Ne egzeciroztasd azt a gyereket, mondta Mara, és a sarokba állította a söprűt. A krumplihásabok olajos csillogással kínálták magukat az asztalon, hangtalanul vacsoráztak, míg kintről, a relaxa résein át havas pofával Koli, az óriás schnauzer leskelődött be a konyhába.

Kismara szerette a cserépkályha forróságát, banánérlelő meleghez szokott a panelházban, de ez más volt, otthonos, meghitt barnaság. Milyen színű igazából a hajad, kérdezte utotgva, mikor már egymás mellett feküdtek. Hülyevörös, mint a gyufa, utálom, mondta Lotti, és párnája alá dugta az öklét. Kismara egész éjszaka le se hunyta a szemét, a lány arcát nézte a holdfényben, álmélkodott, milyen szép, meg se mozdult, jobbra csak kényelmetlenül kuporgott a kihúzható ágyon, nehogy felébressze a pizsamazigéssel, úgy hallgatta, hogyan simul bele Lotti lélegzetvétele az óraketyegésbe. Honnan jön ez a hirtelen szívfájdalom vajon, gondolta, míg kinn mozdulatlanul és súlyosan terpeszkedett a tél, őt valami érthetetlen nyugtalanság szorongatta, kiskorában kirándulás előtti éjszaka volt ilyen izgatott, de ez most más volt, félelmetes és mégis ígöző.

Aztán hajnal lett, morcos falusi reggel. Szótlatlan öltözködtek, Kismara lopva nézte a lány lapos, friss melleit, ahogy helyes kis buckákba rántódott rajtuk a teste simuló pulóver. A távolsági buszon sem beszélgettek, csak hagyták, hogy a kora reggeli nap fénycsikjai végigfussanak az arcukon, míg gyengéd nemtörődomséggel egymásnak dőltek a kanyarokban, és végleg maguk mögött hagyták az erdőt.

Hétfégenként sétálgattak a városban, cigit és csokit vettek az éjjele-nappaliban, aztán beültek Lotti törzshelyére. Rendszerint Ricsi is ott volt, a harapás helye már halványult, a vérméregzést megúsza egy tetanussszal. Élvezte, ha rajtakapta Kismarát, amint az borzongva a sebet bámulja, ilyenkor szemtelen vigyorba rándult az arca, kivillantak ragyogó fogai, a lány meg arra gondolt, hogy ez a csávó se egy életbiztosítás. Megadóan nyelte a füstöt, becsülettel gyúrta a málnaszörpös gineket, és túrta, hogy vizslássák meg kukkolják Lotti haverjai, amiért minden pohár után összehúzza szépívű szemöldökét. Ártatlan volt és méltóságos. A barátnője sem illett ide, mint egy Siva-szobor ücsörgött a sok rossz arcú figura közt, a vicceiken is csak udvariasságból nevetett.

Egy februári szombaton Lotti különösen ideges volt, egyik cigiről a másikra gyújtott, amíg felértek az Almagyar domb tövében álló kocsmába. Ricsi nem jelentkezett már napok óta, mondta. Szerintem kurvára nem lesz itt, egyre csak fújta ki a füstöt, bordó nyomokat hagyva a füstszűrőn, viaszbabásra volt festve, mint egy gésa, de Kismara nem tudta róla levenni a szemét, neki tündöklő volt, az első igazi sminkjét is Lotti csinálta. Csak ballagott hallgatagon, néha jobb nem beszélni vagy észrevétlenül maradni, eszébe jutott, hogy a múltkor még hárman nézték a természetfilmet a Spektrumon Lotti eladásra váró lakásában, de ő aztán udvariasságból mégis kiment a konyhába. Tizenöt éves volt, és még nem csókolózott senkivel.

Fentről nézve békésen pislogtak az esti város fényei. Ma biztos itt lesz, mondta Kismara nem túl nagy meggyőződéssel, kicsit mindig izgultak, mielőtt lenyomták a kocsmá ajtajának kilincsét, de ha beléptek, felszívták magukat, és mosolyt erőltettek az arcukra. Kis körasztaloknál ültek a fiúk bomberdzsekiben, bakancsban, sörösüvegekkel, túlcorduló felespoharakkal, bár zsúfoltság volt, nekik mindig került hely.

Ide gyertek, kiabált egy hórihorgas, kráteres arcú fiú, fröcsögött rájuk a sör a szájából, ülj le, Mara, mondta Lotti, és a pult felé biccentett, az öregnek. Laci bácsi gyanakodva nézett vissza rá, koszos ronggyal törölgette a poros colás üvegeket, pár szál sötét haja bágyadtan lógott gyöngyöző homlokába. Na, mi kéne, kislányom, kérdezte gunyorosan, két üveg sör, Laci bácsi, nekem nehogy balhé legyen, a múltkor anyád jól megcsinálta itt a cirkuszt, mindenki elment aznap este. Ja, a múltkor, hát azt egy darabig biztos nem felejti el. Azt mondtad, magyart fogsz tanulni, állati égő volt, ahogy az anyja a fülébe sutogta ezt, finom krémillata volt az arcának, senki nem mert szólni, csak Ricsi tört össze pár üveget, és húzott be egy nagyot annak a srácnak, aki röhögni mert rajtuk, ő meg csak elnyomta a cigit, vette a dzsekijét, felhúzta a kapucnit, és elindult az anyjával kifelé, úgy nézett rá a fiú hosszan, mint egy féltékeny kutya, egészen addig, míg az ajtó csilingelve be nem csukódott mögöttük. Akkor még nem ismerte Kismarát, viszont Kismara anyukája kinn várta őket a Ladában, és részvétellel teli arccal tette sebességbe a kocsit, mikor hegynek felfelé kaptattak, amíg az anyja a magáét fújta, és olyanokat mondott, hogy mit akarsz csinálni az életteddel, nem azért vettünk neked lakást, hogy odahurcold ezt a csürhét, ha megbecsülnéd magad, járhatnál onnan iskolába, és nem kellene ötkor kelned minden reggel, nem lesz így belőled semmi, pedig saját varrodád is lehetne, apádnak mit fogsz mondani, majd kíváncsi leszek. Mit mondana, semmit, Apu más, gondolta. Híres borász, nyakig mustosan áll a konténerben ünnepnap is, és minden héten újabb hosszú combú szőlőmunkást visz az ágyába. Teljesen valószínűtlen, hogy valaha Anyu férje volt. Nem kell izgulni, Laci bá, mondta. Szép körmei átölték a barna üveg nyakát, fekete köves

gyűrűi hozzákoccsantak az üveghez, mikor kinézett a pulttól a kisasztalra. Kismara zavartan üldögélt, a hórihorgas épp a térdére tette a kezét, mert bár nem sokat beszélt, a szeme akaratlanul is folyton mosolygott ennek a lánynak.

Lotti lehuppant az asztalhoz, a hórihorgas mintha csak ezt várta volna. Ricsit láttuk egy rettenet nővel, mondta, és éhes szemtelenséggel bámulta a lányt. Ki nem szarja le, felelte Lotti, és elegánsan eregette a füstöt. Ja, azt hittem, még jártok, pásztázta tovább a fiú, szabad emberek vagyunk, tudod, mondta a lány, és beleivott az üvegbe. Kismara arcán árnégyek gyűltek, hiába volt Lotti egy évvel idősebb nála, és hiába tudta, hogyan kell egy cigit letűdözni, vagy hogy púderrel sokáig kitart a rúzs, azért váratlanul és könnyen tudott simni az ő nyakába kapaszkodva, és ha nem a saját szemével látja, el sem hiszi, hogy érzéstelenítés nélkül szűrt bele a köldökébe egy ezüstkarikát a fürdőszobájukban aznap, mikor egyiküknek sem volt kedve iskolába menni. Kinézett az ablakon, szállingózott a hó, és a vár fokán lobogott a nemzeti zászló. Mindenki ide jár az Ostromba, merengett, pedig egy sarokkal arrébb már megnyílt a Mecsek, kulturáltabb, meg a tulaj is rendesebb, nem üvöltözik állandóan, mint Laci bá, és a rövidet se vizezi.

Közben többen is jöttek a kocsmába, Csutka, egy tupírozott frufus, üres tekintetű lány, rajzolt anyajeggely az ajka fölött, lomha járású, csikszemű barátja, Odi, aztán Tarajos, akinek patkányképe volt, meg két kis alacsony fiú. Az egyik szőke volt, és tetszett Kismarának. Csutkának születésnapja volt, Lotti becsomagolt neki egy garfieldos zoknit meg egy golyós dezodort, de amikor odanyújtotta a lánynak, már bánatosan homályosult a tekintete, és egyre jobban kilengett kezében a sokadik sörösüveg.

Na, megyünk tovább?, kérdezte Odi, és megpaskolta a nője combját. Lotti kíváncsian Kismarára nézett, az csak megvonta a vállát, felőlem, mondta. Szikrázó, hideg éjszaka volt, friss, ropogó hóban ordítottak, befagyott járdán csúszkáltak a várfal melletti síkátorokban. Lotti nagyokat nevetett, és bukdácsolt a jégen, Kismara józanabb volt, mint valaha, lemaradva kísérté, és minduntalan próbálta lelökni derekáról a szőke fiú kezét, aki már nem tetszett neki annyira.

Leértek a Kazihoz, beálltak a sorba, hogy jegyet vegyenek a diszkóba, a lányok dudorászva toporogtak, a fiúk a járdát köpködték. Ott jön Ricsi az új nőjével, áj, de kemény, Tarajos kiáltása belehasított az éjszakába. Lotti megmerevedett, arca kővé fagyott. A négyesávos túloldalán a barátja sétált, és egy másik lány kezét fogta. Gyere át, most legyen nagy a pofád, itt a csajod, mi van, félsz, te fasz, ugratta Tarajos, láthatóan élvezte, hogy megszorogathatja bandán belüli riválisát. Ricsi zavartan, de most is szemtellenül mosolygott, és megállt a járdán, nem engedte el a mellette álló padlizsánlila hajú, hegyes orrú lány kezét, látszott, hogy indulna visszafelé, de még hezitál. Lottinak könnyes lett a szeme, és csak magának mondta, hogy szemét, bár Kismara azért látta. Aztán Ricsi megfordult, a zebrán már nem mert ájtónni, akkor gondolta Lotti, milyen egyszerűen fájdalmas az élet. A havazásban kapucnis fejéhez kapta finom kezét, karcún, nyúlánkan dőlt a szélben, szép volt, mint egy karácsonyi Elle-címlap, de már akkor eleredtek a könnyei, és kíméletlenül velük csorgott az alapozó is, fehér arcán kivillantak gyűlölt szeplői.

Elindult a Bazilika felé, és felöklelt egy üres kukát, sirt is, meg nevetett is, Tarajos meg a szőke, kis alacsony fiú cukkolva mondogatták neki, képzeld, hogy a Ricsi feje, oszt jól rúgd szét. Kismara ment utána, zavarban volt, nem nagyon tudott mit mondani. Ideges a barátnőd, kiscsaj, mondta Tarajos, és kidüllesztette a hasát a dzseki alatt, kurva vicces, válaszolt Kismara, nem semmi, hangja is van, ugratták a srácok. Lotti közben kiért a Főutcára, magányosan csillogtak a kirakatok, fiatalok hánytatták egymást a kapualjakban, átlagos szombat éjszaka volt, a tinédzserlányok nyomában parfüm, rágógumi és Éva Vermut illata lengett. Lotti felrúgott egy újabb zöld szemetest, tehetetlenül dőlt el, mint egy kicsi bádögember, szabályos köreket leírva gurultak szét belőle a pezsgősüvegek, a pizzásdobozok maradványai behavazódtak a macskakövön. Mocsokszemét, fuldokolt a sírától, megéri ez, hagyjad má', okította Tarajos, de Lotti addigra már felemelte az öntöttvas kukát, és bedobta az illatszer kirakatába, csőrömpölt az üveg, akár az akciófilmekben, de a cukor nem vág úgy sebet, ahogy a lány farmerján csikokban folyt a vér. Ez hülye, mondta az alacsony, szőke fiú, száz méterre van a rendőrség, ennyi erővel nekik is bevághattad volna. Lotti, a kezed, mondta Kismara, és leguggolt mellé, de a lány elkapta a karját, felállt, és zavart mosollyal, hosszú léptekkel imbolyogva elindult egy mellékutcán, bele a téli éjszakába. Kismara hasztalan kiabált utána. Hagyjad, kiscsaj, ne legyél hülye, ezzel most úgyse lehet beszélni, mondta az alacsony szőke, és magához húzta a lányt. Sőrszagú csók volt, undorító, a lány teljes erejéből megfeszítette a nyakát, és ellökte magától a fiút. Csiganyál, gondolta, míg kezével az arcát dörzsölve visszafelé futott a diszkóba, lábnyomait hamar eltakarta a hó, de a másik kettő röhögése még sokáig visszhangzott a fülében. Benn Csutka Odi ölében tekergett, fehér pulóvere villogott az UV-fényben. Kismara felnyalábolta Lotti cuccait az asztal alól, a bejáratnál laposan pislogott rá a ruhatárosnő, vége a bulinak, nekem igen, felelte, és a biztonsági őrök ajtónak támasztott karja alatt kibújt a füstből.

Ment az utcán, vissza oda, ahonnan Lotti nekiindult, vércseppek petytyeződtek a hóban, egy darabig követte őket, aztán eltűntek.

Tényleg közel volt a rendőrség, a lepusztult betontömb udvarán sunyi tekintetű férfi épp láncra kötött egy vicsorgó farkaskutyát. Behoztak ide valakit?, kérdezte, egy fiatal lányt, tette hozzá. Homlokát a rozsdás kerítéshez szorította, olyan jeges volt, szinte égetett. A kis dühöngőt, a férfi rá se nézett, csak a zsiros szoftot törölte le szája sarkából, vacsorázhatott még az előbb. Az őrszobán van, kár rá várakozni, nem fogják elengedni, egyébként hozzátartozó?, kérdezte, a lány meg fölnézett a csillagos égre, hosszú, barna hajában hópihék hintáztak. Cigaretta parázslott egy emeleti ablakból, unatkozó ügyeletes rendőr méregette őt kajánul, a háttérben, a falon piros rajzszőgekkel teletűzdelt megyetérkép látszott. Hazafelé bandukolva, eszébe jutott, mit mesélt a múltkor Odi arról, hogy egyszer zokniban kellett hazamennie az őrszobáról valami csoportos részeg előállítás után, a rendőrök totál élveztek, hogy lefoglalták az összes cipőt. Tiszta röhög, elképzelte, ahogy Lotti az utcán lépdel majd mezítláb, de méltóságosan és ugrásra készen, akár egy hópárduc, ezen egy pillanatra elmosolyodott.

Halkan csukta be az ajtót maga mögött, az előszobában füstkigyók akaszkodtak egymásnak a levegőben. A fogas alatti polcon ott hevert az öccse levetett pulóvere, fáradt mozdulattal végigsimított rajta.

Behozol egy hamust?, szóló ki a testvére. Odakuporodott a fiú mellé, már alig bírta nyitva tartani a szemét, amíg az beszélt hozzá. Ne túráztasd magad, eddig még mindenkiket kiengedtek, telefonáljunk az anyjának?, kérdezte Kismara, nem, felelte a másik, el fogják engedni. Az öcsém még csak nyolcadikos, de néha egészen be tudok állni a háta mögé, gondolta magában a lány, és elmosolyodott, hideg rázta a paplan alatt, de aztán elaludt.

Lotti uszályos, fekete nagyestélyiben állt a zebra közepén, és gyöngyöket sirt, kicsi fényes golyócskák estek, zuhogtak, pattogtak mindenfelé, Kismara kezében egy aranszínű templomi kehellyel ide-oda ugrált, hogy felfogja őket. A járdaszigetek csupa lgazkőnyfával voltak tele, és ott állt egy tábla, hogy Eger a legvirágosabb város 1994. Ricsi az egyik vastag ágon ült, mint egy bagoly, a többiek rázták a fa törzsét, hogy leessen, mindenki röhögött, csak Kismara nem, mert ő kétségbeesve futkosott, hogy egy gyöngy se essen hiába.

Saját hangjára riadt fel, egészen átnedvesedett a ruhája, az előszobában még mindig égett a villany, a Jim Morrison-poszterek és Lotti ruhatervei szürke fénybe burkolóztak a falon, a lakótelepen már az első hajnali madarak köröztek.

Apa most pakolja le a mandarint a piacon, aztán átugrik a közeli cukrászdába, és miután felhajtja kávéját, a százaszt egy bizonyos pontra teszi le a pulton. Mindenből hármat vesz a boltban, mert három gyereke lett, mióta Lotti is itt tölti az éjszakákat, pedig a barátnője apja egy hatalmas telepen lakik, tíz perc sétára tőlük. Kiment a konyhába vizet inni. Az öccse szobája résnyre nyitva volt, ment a tévé, a fiú keze lehanyatlott a párnáról, mellette összegömbölyödve feküdt a perzsa macskájuk. Aztán a csengő, mint a riasztó.

Ki kellett nyitni az ajtót. Csak a karokat érezte a vállán, Lotti arcát az arca mellett, tüsi haját, gömbölyű vállába kapaszkodó hosszú ujjait, amik egyenként voltak leragasztgatva, a keze bepólyálva, mögötte Dijanka, és valahol a saját anyja is, reményt keltő reggeli fényben négy ölelkező nő.

Néhány óra múlva már ketten bandukoltak a dombon elterülő, kutyákkal őrzött borászat felé. Nézd csak, mondta Lotti, az arca elé emelte bekötött kezét, és megpogtatta. Ne csináld, grimaszolt Kismara, iszonyú hangja van. Lotti fájdalmasan vigyorgott, és rágyújtott egy cigire. Apu meg fog érteni, neki is voltak balhéi fiatalkorában. Kismara nem válaszolt. A tűzoltóság ablakaiból kikönyökölve nagydarab, izmos fiúk unatkoztak. Lefütyentettek nekik, de nem volt kedvük felnézni rájuk. Lotti felhúzta magán a bomberdzseki cipzárját, és becsöngetett a kapun, a léceknek nyálasan vicsorgó dobermannok csapódtak, de a lány hangjára szűkölni kezdtek. Kismara bizonytalanul topogott, a másik félénken visszamosolygott rá, és a földre dobta a csikket. Gumicsizmás munkások grasszáltak a latyakban, mit sem törődve velük, arcukat nem lehetett látni, a levegőben penészszag úszott. Lotti tanyának hívta ezt a helyet. Vakolatlan házban volt az iroda, az ablak függöny nélkül, pucéran tátongott. Egy fekete forgószéknek támaszkodva, királykék selyemblúzban szőke, rövid hajú nő billegett, akár egy trópusi madár. Mikor beléptek, azonnal sarkon fordult, és magával vitte édeskés illatát.

Lassan csukódott be mögöttük az ajtó. A szék nem mozdult. Apu, mondta bizonytalanul Lotti. A szék még mindig nem mozdult. A híred előbb ideér, Matykó, felelte egy mély hang közömbösen a támla mögül. Kismara oldalt nézett Lottira. Lottinak remegett a szája. A forgószék lassan feléjük pördült, magas, inas, negyvenes férfi ült benne, a szeme kifejezéstelen szürke volt, arcát többnapos borosta fedte, de a haja ugyanolyan vörösen izzott, mint a lányáé. Melós keze volt, szakadt pulóvere ujja rálógott világos szőrös kézfejére.

Lekicsinylően bámulta a lány bekötözött kezét. Megérte egy hapsiért?, kérdezte, és arcán fölényes mosoly villant.

Lotti, mint egy bűvészműtávját, neki is előadta a kézpogtatást. Az apja nem nevetett. Lotti arcáról is lehervadt a mosoly, szeméből eltűnt a kétség, tekintete áttetszővé vált. Mikor nő már be a fejed lágya, Matykó,, kérdezte az apja, és Lotti azt érezte, hogy ennek az embernek nincs miért a szemébe nézni. A Matykó az egy fiúnév, gondolta Kismara. Vegyél magadnak valamit, nyúlt bele a férfi az íróasztalán lévő üvegtálba, és oda se nézve, mintha nyílt levelezőlapok közül sorsolna, kivett belőle egy marék papírpénzt. A barátjának is, bökött sejtelmesen Kismara felé. Vár rám a könyvelő, mondta nekik, és visszafordult a fal felé. Lotti a farzsebébe gyúrta az ötezeseket, barnák voltak és zörögtek, mint a falevelek. Felszívta az orrát, és karjánál fogva kihúzta Kismarát az irodából. A kutyák belecsimpaszkodtak a farmerjukba, Lotti mérgesen toppantott egyet, de a távvezérlésű kapu már csukódott mögöttük. Csípős lett a levegő, Lotti csak ment, behúzta a nyakát, bakancsos lábát minden tócsába belecsapta, a másik hármat lépett, míg ő kettőt. A tűzoltóság ablakából már nem nézelődött senki. Biztos ötöst fogsz kapni a blúzra, mondta gyengéden Kismara. Mindig azt kapsz. De azért, ha akarod, este rám próbálhatod. Lotti bólintott egyet, és elmosolyodott. Előre nézett, szeplői táncoltak az arcán, könnyei olyanok voltak, mint a göngyök.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Tóth Marcsi

Látó Szépirodalmi Folyóirat